

ната. С твърда увереност предвещаваха още тогава гибелта на Хитлер.

С тях повече говореше Валцарова. А аз не свалях очите си от лицата им. Искаше ми се да им кажа колко много ги уважавам, колко за мене те са скъпи и още, още много слова на признателност да им кажа...

Николай Романов ни събщи, че жевее в Москва с майка си Мария Романова на ул. "Бауманская" 16 квартира три. Помоли ако е възможно да намерим начин да съобщим на майка му, че е жив. Аз трябваше да запомня името и адреса без да го записвам някъде. Не помня колко пъти повторих на ум тези няколко думи, но и до сега и до края на живота си ще помня този адрес, така както ще помня и ще се възбудвам винаги при спомена за тази първа за мен среща със съветски хора. На търгване им обещахме отново да ги посетим.

- ~~Мы~~ ~~вам~~ ~~ждем~~ ! повториха няколко пъти това. Разделихме се с надежда и желание да се видим пак. Но въпреки опитите, които направихме, втора среща не ни разрешиха.

Тази среща силно ме развълнува и остави трайни следи в душата ми. И сега когато говоря за това, аз не мога да не преживявам същото възмущение, което ме беше обхванало тогава. Затова така дълбоко са се отпечатали в съзнанието ми разговора ни с тях, усмивките, жестовете им. Та нима за пръв път виждах съветски хора и то революционери, дошли да ни помогнат тогава, когато тяхната Родина беше изправена пред такова страшно изпитание. Затова и днес, от разстоянието на годините.

"Спасиба товарищи за всем!"

Михаил Романов
Валцарова